

Ojan pohjalta hän löysi sinut. Nosti ylös, vei kotiinsa ja puki yllesi puhtaat vaatteet. Painoit pääsi rinnoillensa. Juovuit hänestä kuin lapsi. Hän rakasti ja tuhlassi sinuun, vaikka et ollut arvoisensa. Et silti halunnut jäädä. Lähdit pois etsimään elämää kuolleiden joukosta. Pian päädyit takaisin ojaan. Vaatteesi likaantuivat, ihoosi imeytyi ojan löyhkä. Inhosit itseäsi, etkä kehdannut mennä eteensä. Uskoit, että kuolleiden joukossa olisit unohtanut hänet. Joit unohtaaksesi, mutta ei se mitään auttanut. Eräänä päivänä hän seisoj ojan reunalla. Nosti sinut ylös ja murskasi luusi, niin että ne paukkuivat ja risahtelivat. Tuskissasi jäit rampana maahan makaamaan. Oli kuin hän olisi mennyt pois, mutta hän vahti sinua läheltä, sitoi luusi ja kostutti huulesi. Raivosit ja yritit lyödä, mutta söit hänen kädestään. Yön pedot kiersivät ympärilläsi, mutta hän piti ne loitolla. Olit tervehtymässä, viimein terve ja valmis nousemaan jaloillesi. Hän vei sinut kotiinsa ja kysyi: "haluatko lähteä vai jäädä?" Olit tehnyt valinnan, jota et voinut perua. Et halunnut enää koskaan lähteä, se oli valintasi. Ojensit hänelle naulan ja vasaran. Hän otti ja naulasi korvasi läpi sinut oveensa kiinni.